इत्थं पुरंजनं नारी याचमानमधीरवत् ।
अभ्यनन्दत तं वीरं हसन्ती वीर मोहिता ॥ ३२ ॥
न विदाम वयं सम्यक् कर्तारं पुरुषर्षभ ।
आत्मनश्च परस्यापि गोत्रं नाम च यत्कृतं ॥ ३३ ॥
इहाद्य सन्तमात्मानं विदाम न ततः परं ।
येनेयं निर्मिता वीर पुरी शरणमात्मनः ॥ ३४ ॥
एते सखायः सख्यो मे नरा नार्यश्च मानद ।
सुप्तायां मयि जागर्ति नागो ऽयं पालयन् पुरीं ॥ ३५ ॥
दिष्ट्यागतो ऽसि भद्रं ते ग्राम्यान् कामानभीप्ससे ।
उद्वहिष्यामि तांस्ते ऽहं स्वबन्धुभिररिंदम ॥ ३६ ॥
इमां त्वमधितिष्ठस्व पुरीं नवमुखीं विभो ।
मयोपनीतान् गृह्णानः कामभोगान् शतं समाः ॥ ३७ ॥
कं नु वदन्यं रमये ह्यरतिज्ञमकोविदं ।
असंपरायाभिमुखमश्वस्तनविदं पशुं ॥ ३८ ॥
धर्मो ह्यत्रार्थकामौ च प्रज्ञानन्दो ऽमृतं यशः ।
लोका विशोका विरजा यान् न केवलिनो विदुः ॥ ३९ ॥
पितृदेवर्षिमर्त्यानां भूतानामात्मनश्च ह ।
क्षेमं वदन्ति शरणं भवे ऽस्मिन् यद्गृहाश्रमः ॥ ४० ॥
का नाम वीर विख्यातं वदान्यं प्रियदर्शनं ।
न वृणीत पतिं प्राप्तं मादृशी त्वादृशं स्वयं ॥ ४१ ॥
कस्या मनस्ते भुजगेन्द्रभोगयोः स्त्रिया न सज्जेद्भुजयोर्महाभुज ।
यो ऽनाथवर्गाधिमलं घृणोद्धतस्मितावलोकेन चरत्यपोहितुं ॥ ४२ ॥